

PETAK, 11. LISTOPADA 2024. | CAFE | 48 - 49

Ne bih se bunila da me pozove Scorsese, ali Europa je fenomenalna

Iako se davno zaljubila u glumu, Dora Dimić Rakar prvo je upisala agronomiju, od koje je odustala. Nakon serija i filmova nedavno je debitirala na kazališnim daskama u predstavi 'Ja sam Akiko' u GK Žar ptica

Piše: JASMINA BAUMAN

Nisam osjećala teret glavne uloge niti prve kazališne premijere, govori nam Dora Dimić Rakar (27). Prošlog je tjedna debitirala u predstavi "Ja sam Akiko" i otvorila novu sezonu u Gradskom kazalištu Žar ptica. Još je diplomski rad dijeli od diplome na zagrebačkoj Akademiji i tek sad polako na kazališnim daskama shvaća da više nije - studentica.

- Mislim da će mi trebati još koja izvedba da povjerujem u to potpuno - govori nam kroz smijeh Dora, koju je u glumački svijet uvela Mirjana Rogina, zvijezda filma "Tri muškarca Melite Žganjer".

- Za 'Akiko' sam imala manje treme nego na nekim snimanjima. Iz kazališta su me pozvali na audiciju. Pripremila sam se, odradila audiciju i kroz razgovor s redateljicom Sladanom Kilibardom saznala sam da me pozvala jer me se sjetila od prije par godina kad me vidjela na televiziji. Čini mi se da smo odmah kliknule - priča. Za ulogu Akiko, ističe, počela se pripremati i prije no što je imala nešto za što bi se pripremala: "Rad na 'Akiko' za mene je ujedno bio i rad na sebi, samopouzdanju i prihvaćanju dijelova sebe koji bi se vanjskom oku činili pomalo pomaknuti. Pročitala sam knjigu, zatim našu dramaturgiju koju je radila Ana Prolić i kroz probe zajednički smo gradili Akiko i njezin svijet". A kako joj je u tom dječjem svijetu?

- Prekrasno! Nema bolje i iskrenije publike od djece. U njihovim glavama vrlo je jednostavno - ili je ili nije. Gluma je vrlo jednostavna. Jedini problem s jednostavnošću je to što je vrlo precizna i konkretna - priča. Iza nje su uloge u serijama poput "Crno-bijelog svijeta", "Pogrešnog čovjeka" i "Hotela Portofino", a od rujna je gledamo i u novoj seriji Nove TV "U dobru i zlu".

- Sve to nosi svoje. Nije isto na setu sapunice, igrane serije ili filma. Postoje razlike i u domaćim i internacionalnim setovima. Isto kao što nije svaki kazališni proces isti, ovisi kakav komad radiš, kojim se temama baviš, s kim radiš. O razlikama bih mogla pisati toliko da nakon ovog pitanja ozbiljno razmišljam o promjeni teme pisanoga diplomskog. Meni je najstresniji dio posla onaj u kojem razgovaram o terminima, datumima i ugovorima - kaže glumica. Iako se u glumu zaljubila još u srednjoj školi, prvo je upisala agronomiju, a potom prekinula studij upravo zbog glume.

- Davno sam se zaljubila u glumu, ali sam je uvijek shvaćala kao prirodnu pojavu, kao jedan fragment života. Nekako sam uvijek negdje u sebi osjećala da, ako će ona htjeti izaći, izaći će. Samo nisam htjela da u želji da izađe na kraju izgori i nestane. Odluka da postanem akademska glumica pala je dok sam živjela u Beogradu i radila. Imala sam veliku sreću da sam bila okružena glumicama i glumcima koji su mi u ruke gurali tekstove i nagovarali me da probam na Akademiji - govori nam Dora, svjesna da je glumački posao kruh sa sedam kora i unatoč tome što su je pokušali odgovoriti od glume jer možda od nje neće moći živjeti.

- Jesu, i apsolutno su bili u pravu, to je nesiguran posao. Postoje faze u kojima radiš tjednima bez slobodnog dana, a onda dode period u kojem nemaš nikakav projekt, nikakav prihod na vidiku. Kad je priroda posla takva, moraš naći način da te ova druga faza ne obeshrabri. Pokušavam sebe i život ne shvaćati preozbiljno. Nekad mi i uspije - govori i dodaje: "Što me toliko privlači u glumačkom svijetu? Nema pojava. Valjda treba da objasnim život, svijet i sebe samoj sebi. Dolazim iz obitelji u kojoj od umjetnosti nitko nije živio, ali naučili su me disciplini, radu i tome da promatram svijet oko sebe". A ima li glumačkih uzora?

- Imam puno uzora, neki od njih su igrom slučaja glumci ili glumice. Za Marlene Dietrich sam negdje pročitala da je sama sebi radila svjetlo u filmovima na kojima bi radila i ta je informacija dodatno nahranila moju znatiželju za istraživanjem ostalih aspekata i zanimanja unutar filmske i kazališne umjetnosti. Smatram da je ta vrsta znatiželje obogatila mene kao osobu, a time i kao glumicu. Pamtim puno ohrabrenja i podrške. I onu 'Ako možeš sjesti - sjedni, ako možeš leći - lezi. A ako možeš leći - spavaj'. Raspodjela energije vještina je koja se uči i trenira - ističe.

Zna da želi uživati u širini svoje profesije i želi si dati slobodu raditi one projekte koji u njoj bude interes i znatiželju. Podjednako se vidi u dramama i komedijama, kao i u filmu noiru i priželjkuje si uloge koje joj mogu proširiti vidike. A sanja li o Hollywoodu?

- Ne bih se žalila da me nazove Scorsese i pozove me da mu igram u novom filmu, ali ne bih rekla da sanjam o Hollywoodu. Mislim da je Europa fenomenalna. I Balkan. Sve je blizu, a toliko raznoliko i široko. Sretna sam da sam ovdje jer sam imala prilike surađivati ne samo s Hrvatima nego i sa Slovencima, Srbima, Talijanima, ali i s Amerikancima, Britancima, Fincima i bilo mi je prekrasno. Voljela bih raditi u inozemstvu, ali mislim da bih se uvijek vraćala ovdje - kaže. "Biti mlada glumica, posebno je teška kategorija, kao neka vrsta sporta", rekla je nedavno naša glumica i osvrnula se i na potplaćenost glumica. Kakva su vaša iskustva?

- Sve što je kolegica Tena Nemet Brankov izjavila na tu temu, potpisujem. Mislim da, nažalost, nema mlade glumice koja nije doživjela seksizam, mizoginiju i/ili neprimjerene komentare, a k tome često i 'gaslighting' kad bi se probale boriti s tim. Takve žene često su okarakterizirane kao 'teške', 'preosjetljive' ili 'bez smisla za humor' - ističe. ■